

Un pastor amb *olor d'ovella*

El dia de l'Epifania o dels Reis Mags a la tarda, el papa Francesc visità la parròquia de Sant Alfons Maria de Ligori, al barri romà de Porta Pia, a la perifèria nord de la capital italiana. Don Dario, el rector, li va escriure invitant-lo a visitar la seva parròquia, que organitza un pessebre vivent. Francesc es va trobar molt

bé amb els parroquians i aquests, en un gest fora del protocol però molt simpàtic, li varen posar a les espatlles, com mostra la foto, una ovelleta que formava part del pessebre vivent. Una bonica il·lustració del que Francesc va dir als sacerdots el passat 28 de març, demanant-los que fossin «pastors amb olor d'ovella», solidaris i arrelats a les seves comunitats.

GLOSSA

Déu beneeix els qui comparteixen

La responsable del Grup de Pastoral de la Salut d'una comunitat cristiana s'adreçà als membres de la comunitat mitjançant un correu electrònic. Exposava una situació i formulava una petició: «[...] Una família vinculada a la nostra comunitat necessita una cadira de rodes de forma permanent per a l'àvia i no té recursos per adquirir-la. Abans d'emprendre cap altra acció, preguntem si alguna persona membre de la comunitat en té una que ja no li faci servei. Si és així, es pot posar en contacte directament amb mi, o bé adreçar un correu a la secretaria de la comunitat». La petició era ben clara i restava formulada.

Vuit dies després, els destinataris d'aquest correu en rebien un altre que, en aquesta ocasió, signava el secretari de la comunitat i que deia: «[...] Moltes gràcies perquè la resposta a la demanda relativa a una cadira de rodes ha estat ràpida i massiva en oferiments i informació. Ja hem pogut resoldre el tema a través d'una família que n'ha donat una. Experiències com aquesta, una més enmig dels nombrosos gestos de solidaritat de la comunitat i el seu entorn que han tingut lloc aquests dies (recollida d'aliments, participació en activitats solidàries,

donatius...), fan que ens puguem sentir orgullosos i feliços de ser comunitat. Un món millor, més proper al Regne, també depèn —potser fins i tot fonamentalment— dels petits gestos quotidians de cadascun de nosaltres. Gràcies a tots!» Seguint el discurs del secretari d'aquesta comunitat cristiana, els nostres actes, per petits que siguin, fets per amor, repercuteixen a favor de totes les persones i apropen el Regne. La solidaritat és una exigència de la fraternitat cristiana i també de la fraternitat humana, i la seva repercussió en la comunitat cristiana i en la societat va més enllà dels béns materials perquè crea conversió, canvi personal, actituds transformadores. «Per això, quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell. Doncs bé, vosaltres formeu el cos de Crist, i cadascun n'és un membre» (1Co 12,26-27).

La comunitat cristiana, la família i l'escola, amb accions com aquesta, esdevenen espais privilegiats per iniciar els infants i adolescents en la solidaritat que neix de l'amor i per aprendre que Déu beneeix els qui ajuden aquells que ho necessiten.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Servir, acompanyar, defensar

Aquests dies s'ha posat en marxa la Campanya de Mans Unides contra la Fam al món, i aviat tindrem l'Assemblea amb els voluntaris de Càritas de la Diòcesi, que ens aporta una radiografia molt real del que passa al Bisbat pel que fa a carències, pobreses, i també de brins d'esperança i realitzacions de servei i d'amor. Igualment llibres nous i Jornades, i el contacte amb les persones a qui, malgrat els indicadors de millora macroeconòmica, continuen patint la crisi tan dura, que ens fa viu el reclam de Sant Pau: «**La caritat de Crist ens urgeix**» (2Co 5,14). Sovint sentim la impotència de no poder arribar a més, a tot... Hem de ser humils, alçar els ulls al cel, i pregar, cercar en Déu la força nova per a continuar treballant, servint, acompanyant i defensant els pobres de tantes pobreses com palpem. La caritat es fonamenta en l'oració.

Des dels inicis del seu ministeri, el Papa Francesc ens parla molt dels pobres, del nucli de la vida eclesial que és l'amor i la dedicació als pobres i a la justícia. El setembre passat, des del Centre Astalli per a refugiats de Roma va recordar a totes les institucions de servei als pobres (p.ex. Càritas, Mans Unides, grups eclesials i ONGs), que «l'almoina no és suficient» i va recordar la necessitat d'acollir les persones pobres i d'integrar-les en la societat. «La simple acollida no basta; cal acompanyar vers l'oportunitat d'aprendre a caminar sobre els seus propis peus. La caritat que deixa els pobres tal com estan no és suficient. La misericòrdia veritable, la que Déu ens dóna i ens ensenya, reclama justícia, demana que el pobre trobi el seu camí per deixar de ser-ho». Perquè els hem de reconèixer el dret a viure i a treballar, a ser plenament persones. I des d'aquell lloc d'acollida, de trobada i de servei, ens va llençar **unes preguntes**: «M'inclino per ajudar als que estan en dificultat, o tinc por d'embrutar-me les mans? Estic tancat en mi mateix, en les meves coses, o miro de saber si els altres necessiten ajuda? Em serveixo només a mi mateix, o sé servir els altres com Crist, que va venir a servir fins a donar la seva pròpia vida? Miro als ulls dels que busquen la justícia, o dirigeixo la mirada cap a un altre costat, per no mirar-los als ulls?». Són preguntes tan directes, que ens fan bé. I assenyalen que els pobres són els mestres privilegiats del nostre coneixement de Déu, ja que amb la seva fragilitat i senzillesa ens descobreixen els nostres egoïsmes, les nostres falses certeses, les nostres pretensions d'autosuficiència, i ens guien a l'experiència de la proximitat i la tendresa de Déu per rebre en la nostra vida el seu amor, la misericòrdia del Pare que, amb discreció i pacient confiança, té cura de nosaltres.

De fet els pobres, quan els deixem parlar, no volen ser una càrrega, volen ser part activa d'una nova societat. I això és un dret! Aquesta responsabilitat és la base ètica, és la força per construir junts. Hem d'acompanyar i defensar aquest recorregut. I construir una fraternitat real. Així mateix, recomanava als treballadors de les institucions de suport social, als voluntaris i benefactors, que no només donem una mica del nostre temps, sinó que tractem d'establir una relació amb els sol·licitants d'ajudes, a qui reconeixem com a persones, comproment-nos a trobar respostes concretes a les seves necessitats. Hem de mantenir sempre viva l'esperança, i ajudar a recuperar la confiança! El Papa subratlla tres mots clau que poden ser el programa de treball dels cristians: **Servir, acompanyar, defensar**.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ ROBERT SARAH

Caritat i evangelització

El cardenal Robert Sarah, president del Pontifici Consell Cor Unum, que va participar en la 49 Jornada de Qüestions Pastorals de Castellldaura, afirma que la caritat és «el camí a través del qual l'home pot conèixer qui és Déu», i que el món «cada vegada és més sensible a les necessitats dels altres». Lamenta, però, que el terme caritat hagi decaïgut «en el significat banal de l'almoïna».

Què fa Cor Unum?

Porta a les persones que pateixen el consol del Sant Pare, que a través de Cor Unum es fa present allà on el patiment colpeja els nostres germans. També estudia i promou la teologia de la caritat i anima les agències d'ajuda i desenvolupament a mantenir sempre viu l'esperit cristià que les ha de sostenir.

Què vol dir el Papa quan afirma que l'Església no és una ONG?

Que l'acció caritativa de l'Església neix de la seva pròpia identitat: proclamar la Bona Nova de l'Evangelí, celebrar el misteri a través de la litúrgia i viure el servei d'amor a l'altre. Una ONG té unes finalitats filantròpiques molt positives, però que no neixen d'una Església viva que respon a la seva missió.

Com hem d'actuar davant els més necessitats?

L'important en una acció caritativa és que aquesta sigui el que és, ajudant tothom sense distincions. La contraposició entre vida material i espiritual no correspon a la visió antropològica de l'Església. Els gestos i les paraules del Papa estan en aquesta sintonia: l'alegria de ser cristià s'encomana i l'apropament als nostres germans que pateixen té un valor molt superior a la simple ajuda material.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Acogida de los inmigrantes

En los momentos actuales, uno de los campos más importantes a los que se dirige la actividad de Cáritas es el de los inmigrantes, en la acogida, el alojamiento temporal, el asesoramiento jurídico, la formación, el codesarrollo.

Esta acogida tiene muchas variantes en función de las diversas situaciones existentes hoy en nuestra sociedad. Uno de los temas más angustiosos y preocupantes es el de la prostitución.

Se trata, en cierto sentido, de la reedición de la trata de esclavos del inicio de la época moderna, un tráfico mundial ante la mirada de todas las naciones, que se ha convertido en un mercado que enriquece a personas y organizaciones mafiosas a costa de los más débiles.

No podemos olvidar las congregaciones religiosas fundadas para afrontar este tema, ni muchas organizaciones específicamente dedicadas a ayudar a quienes sufren en su cuerpo y en su alma esta esclavitud, ni los programas de las Cáritas parroquiales o diocesanas.

En cualquier caso, se impone una actuación generalizada de los cristianos sobre los gobiernos e instituciones internacionales, que son los únicos capaces de enfrentarse con éxito a esta criminalidad organizada.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.

Historia de la caridad en la Iglesia, Ed. San Pablo)

SER PADRES

La llegada de un hermanito

Le dejo unas sencillas medidas para que un niño acepte mejor la llegada del hermanito.

—No haga importantes modificaciones en la estructura del hogar que se dispone a recibir al bebé; por ejemplo, no saque el niño de su habitación (sin darle explicaciones) para que la ocupe el nuevo inquilino.

—Si ya tiene decidido llevar al niño a la guardería, llévelo antes de que nazca el bebé, y así no vivirá la novedad escolar como un rechazo, como si lo echaran de casa.

—Cuando el nuevo bebé ya está en casa, el hermano mayor debe *participar* en su cuidado y protección; por ejemplo, ayudar a los padres a cambiarle la ropa, vigilarlo si los papás están en otra habitación. Así verá lo importante que es él en el ranking familiar.

—Una estrategia que demuestra las *buenas intenciones* del recién llegado es que este aporte un regalo para el hermano mayor cuando acceda al hogar.

—Un buen recurso, cuando están de visita en la casa los abuelos y demás parientes y amistades, es *pedir permiso* al hermano mayor para dedicarse al recién llegado.

—En los ratos en que la madre tenga que dedicarse exclusivamente al recién llegado, el hijo, por ser mayor, tiene el privilegio de acompañar a papá, por ejemplo, a buscar el periódico, etc.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

PROGRAMA DEL PAPA FRANCESC

La inclusió social dels pobres

És un dels set punts del programa per «encoratjar i orientar en tota l'Església una nova etapa evangelitzadora» (n. 17). Es tracta de «la inclusió social dels pobres» que sorgeix «de la nostra fe en Crist fet pobre, i sempre proper als pobres i exclosos; d'aquí brolla la preocupació pel desenvolupament integral dels més abandonats de la societat» (n. 186).

Però, quina és la novetat d'aquest tema tan obvi per a la fe cristiana? Doncs bé, és la repercussió que té en els «més afavorits», que, seguint un text poc conegut però vigorós de Pau VI, diu que aquests «han de renunciar a alguns dels seus drets per posar amb major liberalitat els seus béns al servei dels altres» (n. 190).

Per això, afirma amb força que aquesta «inclusió social dels pobres és un missatge tan clar, tan directe, tan simple i eloqüent que no hi ha dret a relativitzar-lo». Oi més, «per què enfosquir una cosa tan clara? No ens preocupem solament per no caure en errors doctrinals, sinó també per ser fidels a aquest camí lluminós de vida i de saviesa» (n. 194). Heus ací una interpel·lació preciosa i decisiva!

Dr. Salvador Pié

Expert nomenat pel Papa del Sínode sobre la Nova Evangelització

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 17. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Jm 1,1-11 / SI 118 / Mc 8,11-13]. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM); sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.
- 18. ■ Dimarts** [Jm 1,12-18 / SI 93 / Mc 8,14-21]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes.
- 19. ■ Dimecres** [Jm 1,19-27 / SI 14 / Mc 8,22-26]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo.
- 20. ■ Dijous** [Jm 2,1-9 / SI 33 / Mc 8,27-33]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).
- 21. ■ Divendres** [Jm 2,14.24-26 / SI 111 / Mc 8,34-9,1]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.
- 22. □ Dissabte** [1Pe 5,1-4 / SI 22 / Mt 16,13-19]. Càtedra de Sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. iv. Santa Margarida de Cortona, religiosa.
- 23. ■ † Diumenge vinent**, VII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Lv 19,1-2.17-18 / SI 102 / 1Co 3,16-23 / Mt 5,38-48]. Sant Policarp, bisbe d'Es-mirna i mr. (s. ii), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 15,15-20)

Si tu vols, guardaràs els manaments: ets tu qui has de decidir si et mantindràs fidel. Tens al davant foc i aigua: pren el que tu vulguis. L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà. La saviesa del Senyor és gran; el Senyor és molt poderós i tot ho veu. Els ulls de Déu veuen el que ell ha creat; ell coneix tot el que fa cadascú. No mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar.

▶ Salm responsorial (118)

R. *Feliços els qui segueixen la llei del Senyor.*

Feliços els homes de conducta irreprovable, / que segueixen la llei del Senyor. / Feliços els homes que guarden el seu pacte / i busquen el Senyor amb tot el cor. R.

Heu donat els vostres preceptes / perquè siguin observats fidelment. / Tant de bo que els meus camins no es desviïn / de guardar els vostres decrets. R.

Feu aquesta gràcia al vostre servent: / que visqui pensant en la paraula que heu donat. / Obriu-me els ulls i podré contemplar / les meravelles de la vostra llei. R.

Mostreu-me el camí dels vostres decrets, / que el vull seguir fins al final. / Feu-me entendre la vostra llei, / que la vull guardar amb tot el cor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau al cristians de Corint (1Co 2,6-10)

Germans, als qui tenen una fe prou madura, sí que els ensenyem una saviesa, però una saviesa que no és del món present ni dels dirigents, que estan a punt de ser destituïts, sinó la saviesa enclosa en el pla que Déu s'ha proposat, amagada fins ara, però que abans de tots els temps Déu ja tenia decidida, perquè sigui la nostra glòria. Cap dels dirigents del món present no l'havia coneguda, perquè, si l'haguessin coneguda, mai no haurien clavat a la creu el Senyor de la glòria. Però, tal com diu l'Esclat: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen», però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins al més profund de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 5,17-37)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No us penseu que jo vinc a desautoritzar els llibres de la Llei i dels Profetes. No vinc a desautoritzar-los sinó a completar-los. Us ho dic amb tota veritat: Mentre durin el cel i la terra, no passarà per alt ni la lletra més menuda, ni el tret més insignificant dels llibres de la Llei. Tot es complirà. Per tant, aquell que deixi de complir un dels manaments més petits, i ensenyi els altres a fer el mateix, serà tingut pel més petit en el Regne del cel; però aquell que els compleixi i ensenyi a fer-ho, serà tingut per gran en el Regne del cel. Jo us dic que si no sou més justos del que ho són els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel.

Ja sabeu que als antics els van manar: «No matis», i tothom que mati, serà reu davant el tribunal. Doncs jo us dic: El qui s'enfadi amb el seu germà, serà reu davant el tribunal.

Ja sabeu que està manat: «No cometis adulteri». Doncs jo us dic: Tothom que mira una dona amb mal desig, en el fons del cor ja ha comès adulteri.

També sabeu que als antics els van manar: «No trenquis els juraments». I també: «Compleix tot allò que has jurat en nom del Senyor». Doncs jo us dic: No juris mai. Digueu senzillament sí, quan és sí, no, quan és no. Tot allò que dieu de més ve del Maligne.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 15,15-20)

Si quieres, guardarás los mandatos del Señor, porque es prudencia cumplir su voluntad; ante ti están puestos fuego y agua: echa mano a lo que quieras; delante del hombre están muerte y vida: le darán lo que él escoja. Es inmensa la sabiduría del Señor, es grande su poder y lo ve todo; los ojos de Dios ven las acciones, él conoce todas las obras del hombre; no mandó pecar al hombre, ni deja impunes a los mentirosos.

▶ Salmo responsorial (118)

R. *Dichoso el que camina en la voluntad del Señor.*

Dichoso el que, con vida intachable, / camina en la voluntad del Señor; / dichoso el que, guardando sus preceptos, / lo busca de todo corazón. R.

Tú promulgas tus decretos / para que se observen exactamente. / Ojalá esté firme mi camino, / para cumplir tus consignas. R.

Haz bien a tu siervo: viviré / y cumpliré tus palabras; / ábreme los ojos, y contemplaré / las maravillas de tu voluntad. R.

Muéstrame, Señor, el camino de tus leyes, / y lo seguiré puntualmente; / enséñame a cumplir tu voluntad / y a guardarla de todo corazón. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 2,6-10)

Hermanos: Hablamos, entre los perfectos, una sabiduría que no es de este mundo, ni de los príncipes de este mundo, que quedan desvanecidos, sino que enseñamos una sabiduría divina, misteriosa, escondida, predestinada por Dios antes de los siglos para nuestra gloria. Ninguno de los príncipes de este mundo la ha conocido; pues, si la hubiesen conocido, nunca hubieran crucificado al Señor de la gloria. Sino, como está escrito: «Ni el ojo vio, ni el oído oyó, ni el hombre puede pensar lo que Dios ha preparado para los que lo aman.»

Y Dios nos lo ha revelado por el Espíritu. El Espíritu lo sondea todo, incluso lo profundo de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 5,17-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«No creáis que he venido a abolir la Ley y los profetas: no he venido a abolir, sino a dar plenitud. Os aseguro que antes pasarán el cielo y la tierra que deje de cumplirse hasta la última letra o tilde de la Ley. El que se salte uno sólo de los preceptos menos importantes, y se lo enseñe así a los hombres será el menos importante en el reino de los cielos. Pero quien los cumpla y enseñe será grande en el reino de los cielos. Os lo aseguro: Si no sois mejores que los escribas y fariseos, no entraréis en el reino de los cielos.

Habéis oído que se dijo a los antiguos: «No matarás», y el que mate será procesado. Pero yo os digo: Todo el que esté peleado con su hermano será procesado.

Habéis oído el mandamiento «no cometerás adulterio». Pues yo os digo: El que mira a una mujer casada deseándola, ya ha sido adúltero con ella en su interior.

Sabéis que se mandó a los antiguos: «No jurarás en falso» y «Cumplirás tus votos al Señor». Pues yo os digo que no juréis en absoluto. A vosotros os basta decir sí o no. Lo que pasa de ahí viene del Maligno.»

Crist, mestre de saviesa. Catedral de Chartres (París)

))) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Jesús i la llei

El text d'avui és llarg i encara deixa una cloenda per al diumenge que ve. Hi ha una introducció (5,17-20) i quatre antítesis (d'un total de sis): sobre l'homicidi (5,21-26); sobre l'adulteri (5,27-30); sobre el repudi (5,31-32) i sobre els juraments (5,33-37). Totes les antítesis comencen amb una fórmula com: «heu sentit que es va dir als antics». Totes tenen una forta contraposició: «doncs bé, jo us dic». Aquestes antítesis per a la sensibilitat jueva, eren una forma d'ingerència en les prerogatives, no ja de Moisès, sinó de Déu. Hi ha aquí un toc molt personal de Jesús. De la seva autoritat.

La introducció és fonamental. La solemnitat està en l'afirmació de Jesús: «No us penseu que jo he vingut a desautoritzar la llei i els profetes. No he vingut a desautoritzar-los sinó a completar-los». La paraula desautoritzar vol dir literalment destruir, abolir, anul·lar. Jesús no es manifesta contra la llei. La declaració d'intencions és ulteriorment matisada: «no passarà per alt ni la lletra més menuda, ni el tret més insignificant de la llei. Tot es complirà». En fórmula paulina: la llei és bona, la llei és santa. No és en cap sentit un obstacle a la implantació del Regne. Tanmateix, no n'hi ha prou. La llei ha de ser «plenament realitzada», «completada». Per dir-ho de forma casolana: li falta un bull.

El que li falta es mostra en les antítesis. Totes enuncien el complement de la llei en la línia de la finesa i de la interioritat. No n'hi ha prou amb no matar, ni en no ser infidel... Cal completar aquestes actituds amb l'esperit de la llei. En allò que la llei no formula explícitament, però que n'és l'ànima. La primera antítesi ho il·lustra amb detall. Per això, la «justícia» del Regne ha d'anar més enllà que la dels escribes i fariseus. Aquesta nova justícia, malgrat que no està pautada en la llei, tanmateix és moguda per l'Esperit que alena en la vida de Jesús i que ell vol transmetre als seus seguidors: l'Esperit va més enllà que la llei.

Pregària per la Unitat dels Cristians a La Seu d'Urgell

Sota el lema d'aquest any: «És que el Crist està dividit?» (1Co 1,13), una trentena de persones es van reunir el 23 de gener a l'Església de la Missió, amb motiu de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Hi havia representants de les comunitats cristianes: la Catòlica, dirigida per Mn. Xavier Parés, amb un bon grup de cristians catòlics, i l'Evangèlica, dirigida pel Dr. Òscar Rosell, amb la seva família i d'altres membres de la comunitat cristiana evangèlica.

Seguint el full de la pregària es van unir per pregar amb la Bíblia les dues comunitats, van reflexionar i van cantar, feren pregàries preparades i espontànies i van acabar cantant junts la pregària del Parenostre. Un grup de les dues comunitats es reunien per reflexionar i compartir aquesta realitat de la Unitat de tots els cristians una vegada al mes, també a l'Església de la Missió.

Càritas de Sant Julià de Lòria rep una donació del Comú

Càritas de Sant Julià de Lòria va rebre del Comú de la parròquia un xec per valor de 3.804 euros, amb la recaptació de les inscripcions a la cursa de la Sant Silvestre i de les entrades de cinema en les projeccions solidàries que es van fer durant la fira de Santa Lúcia. Aquesta quantitat se suma a les aportacions fetes des de l'escola bressol l'Espill, en forma de joguines i productes d'higiene per a infants fins a tres anys d'edat. Les aportacions i donacions contribueixen a cobrir les despeses bàsiques de famílies de la parròquia.

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Benedicció d'una nova capella dedicada a la Beata Anna Maria Janer a l'església de Talam

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir l'Eucaristia dominical a la parròquia de Sant Martí de Talam el diumenge dia 26 de gener i va beneir una nova capella dedicada a Anna Maria Janer Anglerill, fundadora de l'Institut de Gnes. de la Sda. Família d'Urgell, que visqué un temps a Talam i sobretot al final de la vida, ja que hi morí l'11 de gener de 1885.

L'Eucaristia fou concelebrada pel Rector de la parròquia, Mn. Joan Peretó, pel Vicari General de la Diòcesi d'Urgell, Mn. Josep Maria Mauri, pel P. Joan Antoni Arasa, S.F. en representació dels PP. de la Sda. Família i pel Secretari General Mn. David Codina.

A la seva homilia Mons. Vives tot glossant les lectures proclamades en aquell diumenge III de durant l'any animà els fidels a acollir Jesús com la llum del món «el poble que caminava a les fosques ha vist una gran llum» que ve a il·luminar-nos i a portar la pau a tothom.

Al final de l'Eucaristia, i després d'escoltar la lectura d'uns breus consells que la pròpia Beata escriví per les seves germanes, Mons. Vives va beneir la nova capella de l'església de Talam dedicada a la Beata Anna Maria Janer. En aquesta capella s'hi ha col·locat una imatge en bronze de la Beata obra de l'escultora Rebeca Muñoz. La beata està representada a mida natural, amb un llum a la mà per a trobar el camí, i amb dolcesa i seriositat al rostre, animant a fer el camí de la vida sempre amb obediència a la voluntat de Déu i amor a l'Església. Posteriorment, a l'Alberg de Talam, gestionat per l'Ajuntament de la població i que fou el lloc on visqué els seus últims 5 anys de vida la Beata Anna Maria Janer, es van fer els parlaments d'agraïment i una visita guiada a les obres de reforma de l'alberg.

A l'acte van assistir les autoritats del poble, encapçalades per l'Il·lm. Alcalde de Talam, Sr. Lluís Oliva, per la Superiora General de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, Rvdma. Mare Irma Beretta, el coronel de l'Acadèmia General Bàsica de Suboficials de Talam, Excm. Sr. José Andrés Luján, el Vicepresident del Patronat de Turisme de la Diputació de Lleida, Sr. Gerard Sabarich, i la Coordinadora Territorial de Joventut a Lleida de la Generalitat de Catalunya, Sra. Anna Felíu, entre d'altres.

Pregària de Taizé a Balaguer

La Delegació de Joventut ha preparat per al proper dia 28 de febrer una pregària a l'estil de Taizé, que acollirà joves i grans d'arreu del Bisbat. Es portarà a terme al vespre, al Santuari del Sant Crist de Balaguer. És oberta a tothom. Al llarg de l'any, es duen a terme diverses pregàries organitzades pels grups de joves de la diòcesi. La darrera, es va fer a La Seu d'Urgell, a l'església de La Missió, al mes de novembre.

Els grups Txt viuen un cap de setmana d'acció social: Alternativa

18 nois i noies dels grups de TXT de La Seu d'Urgell, Tremp, Balaguer i Ribes de Freser van compartir el cap de setmana del 25 i 26 de gener vivint l'experiència de l'Alternativa.

Aquest és un cap de setmana en el que els TXT's, tenen la oportunitat de conèixer realitats de pobresa i de marginació profunda, a Barcelona. El divendres a la nit, els nois i noies arribaven a Barcelona, a l'escola de la Sagrada Família d'Urgell del carrer Avinyó, enmig de Ciutat Vella.

El dissabte al matí, el grup es va dirigir, ben d'hora, a Sant Boi, al Parc Sanitari dels germans de Sant Joan de Déu, on conegueren de prop en què consisteixen les malalties mentals, visitaren el parc sanitari, i conversaren amb personal de l'equip mèdic, voluntaris, germans de Sant Joan de Déu i usuaris del centre. Després de dinar (al menjador del personal sanitari), el grup tornà a Barcelona. Al barri del Raval van visitar el local anomenat «El Chiringuito de Dios», on un grup de persones, es dedica a donar de menjar calent i a ajudar persones sense sostre. Algunes d'aquestes persones que fan seguiment de les necessitats que tenen homes i dones que viuen al carrer, han conegut a la seva pell aquesta experiència. Així, aquests van explicar als adolescents què feien i sobretot, perquè havien estat al carrer arran de la vinculació a l'alcohol i les drogues, i moltes altres qüestions. Al dia següent, diumenge, van celebrar plegats l'Eucaristia, viscuda i emotiva, i amb un moment especial: quatre dels integrants del grup van fer el compromís TXT i van rebre el fulard per part dels seus monitors i monitores. A mig matí, l'autocar ens esperava per a la tornada a casa. La Pasqua Jove és la propera trobada.

Per accedir a tot l'article publicat a la revista Església d'Urgell

LA PLETA

Pacificar l'ànima i el món

La pau es diu de moltes maneres (1)

La pau adquireix moltes formes i tipologies. Sant Agustí, en un conegut fragment de la *De la ciutat de Déu*, distingeix diferents formes. La seva filosofia va tenir una gran influència en el pensament occidental i ha arribat fins als nostres dies. La pau, tal com ell la concep, és la tranquil·litat de l'ordre (*tranquillitas ordinis*) i l'ordre és la disposició en la qual cada cosa ocupa el seu lloc corresponent¹.

Escriu sant Agustí: «La pau del cos és l'ordre harmoniós de les seves parts. La pau de l'ànima irracional és l'ordenada quietud de les seves apetències. La pau de l'ànima racional és l'acord entre pensament i acció. La pau entre l'ànima i el cos és l'ordre de la vida i la salut en l'ésser viu. La pau de l'home mortal amb Déu és l'obediència ben ordenada segons la fe sota la llei eterna. La pau entre els homes és la concòrdia ben ordenada. La pau domèstica és la concòrdia ben ordenada en el manar i obeir dels que conviuen junts. La pau d'una ciutat és la concòrdia ben ordenada en el govern i en l'obediència dels seus ciutadans. La pau de la ciutat celestial és la societat perfectament ordenada i perfectament harmoniosa en el gaudir de Déu i en el mutu goig amb Déu. La pau de totes les coses és la tranquil·litat en l'ordre. I l'ordre és la

distribució dels éssers iguals i diversos, assignant-los a cadascun el seu lloc»².

Si atenem a cadascuna de les frases que hi ha en el text precedent, és possible fer-se un quadre exhaustiu de les diverses formes de pau que existeixen. També és veritat que, després de fer-lo, ens adonem que la pau total, la plena pacificació del jo i del seu entorn és quelcom que es no posseeix mai del tot, però que anhelam profundament. (...)

Hi ha, en primer lloc, la pau corporal que és l'ordre harmoniós de les seves parts. Un cos malalt és un cos en guerra, en conflicte que, generalment, crida a través del dolor i fa palès el seu malestar al jo conscient. Hi ha pau corporal quan no percebem el cos, ni cap de les seves parts o extremitats, quan ens movem, correm o dansem sense adonar-nos que vivim en un cos i que ens comuniquem a través d'ell. Quan el cos està en guerra, crida i el seu crit és el dolor, la fiblada de dolor.

La pau amb el propi cos comença amb un gest tan quotidià com el de mirar-se al mirall sense disgustar-se per la pròpia imatge, figura, alçada i pes. Fàcil de dir, però molt difícil de realitzar. Rarament es troba algú que se senti totalment complagut amb la imatge que veu de si mateix a l'altra banda de l'espill. Ens obsessionem en l'adolescència per forçar abans de temps

un bigoti i en la maduresa ens obsessionem per dissimular les canes. L'acceptació del propi cos prepara el camí per a la plena harmonia amb un mateix.

Per assolir aquesta pau amb el propi cos, cal aprendre a respirar. Respirar és inspirar el Tot, exhalar la Unitat i viure en connexió amb el conjunt de la realitat. Ajuda per això la pràctica de la respiració diafragmàtica, asseure's a contemplar, a passejar o a recitar pausadament i repetidament una antífona, jaculatòria o mantra. Són diverses vies per a deixar que aflori a la superfície de la consciència el millor del nostre fons. O dit d'una altra manera, és un mode de submergir-nos en el Misteri que habita en totes les coses.

Per assolir aquesta salut amb el propi cos, cal una dieta equilibrada, una exercitació adequada i una bona ració de repòs al dia. Repòs no s'ha d'associar a pesera, apatia o desgana. Reposar és estar alerta, a l'escolta, però sense estar enfaixat; és deixar-se portar pel vent que tensa les veles; però sense deixar-se arastrar pel corrent. És la distensió. (...)

Dr. Francesc Torralba
Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell

¹ Cf., SANT AGUSTÍ, *De la ciutat de Déu*, 19, 13, PL 41, 460.
² Ibidem.